

Ένα άτράνταχτο ντοκουμέντο (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Αρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Από την ημέρα του Πάσχα και για πενήντα ημέρες, τό αποστολικό ανάγνωσμα στις ακολουθίες της Έκκλησίας μας είναι από τό βιβλίο τών Πράξεων τών Αποστόλων.



Τό βιβλίο αυτό τό έγραψε ο άγιος Εύαγγελιστής Λουκάς. Ο τίτλος του είναι πολύ χαρακτηριστικός: «Πράξεις τών Αποστόλων». Καί δείχνει, ότι αναφέρεται κυρίως σέ γεγονότα. Σέ πράξεις. Όχι τόσο σέ διδασκαλίες. Δέν είναι ένα θεωρητικό βιβλίο. Άν χρησιμοποιούσαμε τόν σύγχρονο κινηματογραφικό όρο, θά λέγαμε ότι άποτελεϊ ένα ντοκουμαντέρ τής ζωής τών Αποστόλων και τής πρώτης Έκκλησίας.

Καί ποιά είναι ή κύρια αλήθεια, πού καταδεικνύει αυτό τό ντοκουμέντο;

Είναι Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. Όλο τό βιβλίο τών Πράξεων βροντοφωνάζει: Χριστός Άνέστη! Αυτός είναι και ο λόγος, για τόν όποιο διαβάζουμε τίς Πράξεις στην περίοδο από τό Πάσχα μέχρι την Πεντηκοστή.

* * *

Άπό τίς πρῶτες γραμμές τοῦ βιβλίου ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς μᾶς λέγει, ὅτι ὁ Χριστός, «μετά τόν θάνατό Του, παρουσιάστηκε ζωντανός στούς μαθητές του (καί ἐβεβαίωσε τήν Ἀνάστασή Του) μέ πολλές ἀποδείξεις». Καί αὐτό ἔγινε ὄχι γιά μιά ἡμέρα. «Σαράντα ὀλόκληρες ἡμέρες ἐμφανιζόταν στούς μαθητές Του καί τούς μιλοῦσε γιά τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. 1, 3).

Καί γιά νά μή νομίζουν ὅτι εἶναι φάντασμα, καταδέχθηκε νά τόν ψηλαφήσει ὁ Θωμάς. Καί νά βάλει τό δάκτυλό του στά σημάδια τῶν πληγῶν ἀπό τά καρφιά τοῦ Σταυροῦ, καί τό χέρι του στήν πληγή τῆς πλευρᾶς ἀπό τήν λόγχη.

Καταδέχθηκε ἀκόμη νά φάει καί νά πιῆ μαζί τους (Πράξ. 1,4). Ἔτσι ὥστε νά σιγουρευτοῦν ὅτι δέν εἶναι κάποιο ἄυλο ὄραμα. Δέν εἶναι φαντασία. Ἀλλά εἶναι μέ τό Σῶμα Του. Τό ἴδιο Σῶμα Του πού καρφώθηκε στόν Σταυρό καί μετά μπήκε στόν Τάφο. Αὐτό τό Σῶμα, τώρα τό εἶχαν μπροστά τους ζωντανό. Ἀναστημένο. Καί γιά νά μή τούς ἀφήσει καμμιᾶ ἀμφιβολία, ἔτρωγε καί ἔπινε μαζί τους!

Μᾶς τό βεβαίωσε καί ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ὅταν μιλοῦσε στό σπίτι τοῦ ἑκατοντάρχου Κορνηλίου. «Ἐμεῖς», λέει, «φάγαμε καί ἤπιαμε μαζί Του μετά τήν ἀνάστασή Του ἐκ νεκρῶν» (Πράξ. 10, 41).

* * *

Μετά ἀπό τέτοιου εἴδους μαρτυρίες, ἡ λογική λέει ὅτι ἕνα ἀπό τά δύο μπορεῖ νά συμβαίνει:

- Ἡ ὅλα εἶναι ἀλήθεια, καί ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία μας στηρίζεται στήν ἀκράδαντη σιγουριά τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ.
- Ἡ ὁ Πέτρος καί ἡ παρέα του ἦταν μιά θλιβερή ὁμάδα φαντασιόπληκτων καί ὄνειροπαρμένων ἀνθρώπων!

Μόνο πού, ὅποιος βιαστή νά δεχθῆ τό δεύτερο, θά πρέπει νά μᾶς ἀπαντήσῃ καί σέ ἐρωτήματα σάν κι αὐτά:

- Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Χριστός νά ἐμπιστεύεται τά κλειδιά τῆς Βασιλείας Του (Ματθ. 16, 19) σέ ἕναν ὄνειροπαρμένο;
- Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Χριστός νά ἐπαινεῖ τήν ὀρθή πίστη τοῦ Πέτρου, καί νά τήν ὀνομάζει «πέτρα, πάνω στήν ὁποία θά θεμελιώσῃ τήν Ἐκκλησία Του;» (Ματθ. 16, 18). Πῶς μπορεῖ ἕνας φαντασιόπληκτος νά πιστεύει σωστά;
- Καί τέλος, πῶς εἶναι δυνατόν, μιά χούφτα φτωχῶν καί ἀγράμματων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι – βλέποντας τόν Δάσκαλό Του νά πεθαίνει – φοβήθηκαν καί τόν ἴδιο τους τόν ἴσκιο, ξαφνικά νά ξεχύνονται ἀτρόμητοι στόν κόσμο, νά κάνουν τόσα θαύματα

στό ὄνομα τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ, καί νά χύνουν ἀκόμη καί τό αἷμα τους μαρτυρώντας γιά τήν ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεώς Του;

Τίς ἡμέρες τοῦ Πάσχα, ἄς διαβάσουμε ξανά καί ξανά τό συγκλονιστικό βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Θά μᾶς ἀπαντήσῃ σ' αὐτές καί σέ πολλές ἄλλες ἐρωτήσεις.

Πηγή: agiazoni.gr